

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. H. (H.)**

skazanego z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 7 lipca 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim

z dnia 29 października 2025 r., sygn. akt II K 672/25

uchyla wyrok w zaskarżonej części, niezawierającej rozstrzygnięcia o obligatoryjnym środku karnym w postaci świadczenia pieniężnego z art. 43a § 2 k.k. i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Jacek Błaszczyk

Tomasz Artymiuk

Małgorzata Wąsek-Wiaderek

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim wyrokiem nakazowym z dnia 29 października 2025 r., sygn. akt II K 672/25:

1. oskarżonego A. H. uznał za winnego popełnienia czynu z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę 150 stawek dziennych grzywny, każda w kwocie po 20 złotych;

2. na mocy art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat;

3. na mocy art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu A. H. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;

4. na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od A. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę.

A. H. wniósł sprzeciw (k. 49), jednak przed rozprawą główną wyznaczoną na dzień 2 marca 2026 r., pismem datowanym na 28 stycznia 2026 r., złożonym w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim w dniu 12 listopada 2025 r. sprzeciw cofnął (k. 76).

W konsekwencji powyższego, wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 28 stycznia 2026 r. (k. 89).

Od opisanego wyroku nakazowego kasację wniósł w dniu 27 kwietnia 2026 r. Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym, w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o świadczeniu pieniężnym, na niekorzyść oskarżonego A. H. , podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43a § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2023 r., polegającego na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego A. H. - w związku ze skazaniem za popełniony w dniu 7 września 2025 r. czyn zabroniony z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k. – świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie co najmniej 5 000 złotych,

podczas gdy zgodnie z przywołanym przepisem, w razie skazania m.in. za przestępstwo określone w art. 244 k.k. orzeczenie świadczenia pieniężnego ma charakter obligatoryjny.

W oparciu o ten zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co – wobec jej wniesienia z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k. – umożliwiło uwzględnienie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem prawa karnego materialnego. Rację ma skarżący twierdząc, że Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim uchybił w sposób rażący wskazanemu w *petitum* kasacji przepisowi prawa materialnego, to jest art. 43a § 2 k.k., a powyższe uchybienie ma oczywisty wpływ na treść wyroku. A. H. nie ponosi bowiem wszystkich konsekwencji prawnych swojego czynu, które zgodnie ze wskazanymi przepisami powinien ponieść.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 43a § 2 k.k., w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 244 k.k. orzeczenie o środku karnym w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej ma charakter obligatoryjny.

Obowiązek takiego orzeczenia wynikał z brzmienia tego przepisu zarówno w dacie jego popelnienia (7 września 2025 r.), jak i w dacie orzekania (29 października 2025 r.)

Nie ma najmniejszych wątpliwości, że wobec A. H. wydano wyrok skazujący za występki z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Okoliczność ta generowała więc obowiązek orzeczenia środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Z uwagi na powyższe uchybienie, niezbędne było uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim w zaskarżonej części, to jest, w zakresie

braku rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci świadczenia pieniężnego i przekazanie sprawy w tym zakresie temu Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Procedując powtórnie w sprawie w granicach przekazania, Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim będzie zobligowany do uwzględnienia zawartych w niniejszym uzasadnieniu zapatrywań prawnych Sądu Najwyższego.

Z tych to względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

[J.J.]

[a.ł.]

Jacek Błaszczyk Tomasz Artymiuk Małgorzata Wąsek-Wiaderek